

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 966: Chân Tướng Của Tam Giới Luân Hồi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 082)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Kinh Lăng Nghiêm nói: “Tất cả chúng sanh, từ vô thủy đến nay, sanh tử nối tiếp, đều do chẳng biết Thường trụ chân tâm, Tánh tịnh minh thể, mà dùng các vọng tưởng. Vọng tưởng này chẳng chân thật, cho nên có luân chuyển”. Đoạn văn này đã nói lên tường tận chân tướng của luân hồi trong ba cõi.】

Đoạn kinh văn này của Kinh Lăng Nghiêm đã nói lên tường tận chân tướng thực sự ở trong lục đạo luân hồi của ba cõi. Hết thân phàm phu chúng ta từ vô thủy kiếp cho đến ngày nay, cứ xoay chuyển mãi trong lục đạo luân hồi, nguyên nhân là do đâu? Đọc thật kỹ đoạn kinh văn này thì sẽ hiểu rõ. Ba câu phía trước là nói về hiện tượng: “Tất cả chúng sanh từ vô thủy đến nay sanh tử nối tiếp”. Chết rồi là xong hết sao? Chẳng thể xong đâu. Phật giảng trong Kinh Địa Tạng rất rõ ràng, con người đời này chết đi, nhiều nhất là bảy bảy bốn mươi chín ngày thì họ lại đi đầu thai, họ lại đi tìm một thân thể khác.

Do đó có thể biết, thân thể này của chúng ta ở trong lục đạo, cũng giống hệt như việc mặc quần áo vậy, xả bỏ thân này để thọ nhận thân khác cũng giống như việc thay áo; áo bẩn rồi thì cởi ra thay chiếc khác; thân thể hỏng rồi thì vứt bỏ, lại đi tìm một thân thể mới. Mỗi một lần tìm kiếm thân thể đều không giống nhau, có cái thì đẹp đẽ, có cái thì xấu xí, tự bản thân mình chẳng thể lựa chọn được. Quý vị xem, điều này thật là phiền phức biết bao! Bị nghiệp lực chi phối, tự mình chẳng thể làm chủ được. Nếu tự mình có thể làm chủ, đương nhiên sẽ chọn những bộ quần áo đẹp đẽ; nhưng tự mình chẳng thể làm chủ được, quý vị nói xem có tội tề hay không chứ! Cho nên Phật dạy chúng ta “Ứng vô sở trụ, nhi sanh kỳ tâm” (Nên không trụ vào đâu mà sanh tâm ấy). Sanh tâm là phải sanh thiện tâm, sanh tâm thanh tịnh, được như vậy thì khi quý vị thay đổi thân thể này, càng thay sẽ càng thù thắng, càng thay sẽ càng trang nghiêm. Tuyệt đối

ngàn vạn lần không được sanh cái tâm mê hoặc điên đảo, không được sanh cái tâm tạo tác tội ác, điều này tuyệt đối không được. Đây chính là nói rõ từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta ở trong lục đạo sanh tử nối tiếp nhau. Trên kinh cũng thường nói “sanh tử bì lao” (sanh tử nhọc nhằn), hoàn toàn không làm chủ được.

Nguyên nhân của việc này, đều do “không biết Thường trụ chân tâm”, đã làm mê mờ, đánh mất đi Thường trụ chân tâm của chính mình. Ý nghĩa của chữ “Thường trụ” rất rõ ràng, nó không phải là sự dòi dôi, còn “Chân tâm” thì không phải là vọng tâm. Sát-na dòi dôi, chính là những ý niệm sanh diệt trong từng sát-na, đó là vọng tâm, đó là vô thường. Một ý niệm sanh lên, một ý niệm diệt đi, ý niệm này là vô thường. Quý vị xem, nó không giống với chân tâm; chân tâm là thường trụ, không phải là vô thường. “Tánh tịnh minh thể”, chân tâm vốn dĩ là thanh tịnh, chân tâm vốn dĩ là quang minh, ý nghĩa này chúng ta cần phải hiểu. Tâm thanh tịnh là chân tâm, tâm bị nhiễm ô không phải là chân tâm. Tâm của chúng ta bị nhiễm ô, bị vọng tưởng làm ô nhiễm, bị phân biệt làm ô nhiễm, bị phiền não làm ô nhiễm, bị tình chấp làm ô nhiễm, đây không phải là chân tâm. Trong chân tâm tuyệt đối không có sự ô nhiễm, dầu là một mảy may ô nhiễm cũng không có; chân tâm là tâm thanh tịnh, là tâm bình đẳng. Không bình đẳng cũng là ô nhiễm, chân tâm vốn dĩ là thanh tịnh bình đẳng. “Minh” (Sáng) chính là trí tuệ, trong chân tâm tràn đầy trí tuệ, cũng giống như “Đại viên cảnh trí” của Phật vậy. Hết thấy chúng sanh trong tận hư không, khắp pháp giới, khi khởi tâm động niệm thì đều thấy rõ ràng rành rành, tường tận, đây gọi là “Minh”. Đây là bản thể của hết thấy muôn pháp, cho nên gọi là “Tánh tịnh minh thể”. Chúng ta đã làm mê mất đi thứ này, đây chính là chân tâm của chúng ta. Nếu như kiến được (nhìn thấy được) Tánh tịnh minh thể, kiến được Tánh tịnh minh thể chính là điều mà Thiên tông gọi là “Minh tâm kiến tánh”, quý vị kiến được chân tánh, kiến tánh thì gọi là thành Phật. Sở dĩ ngày nay chúng ta không thể thành Phật, chính là vì đã làm mê mất chân tâm tự tánh của mình. Hiện nay chúng ta học Phật, học Phật để làm gì? Chính là để tìm lại cái chân tâm đã bị mê mất, sự việc chỉ là như vậy mà thôi. Tìm lại được rồi thì không còn gọi là phàm phu nữa, mà gọi là thành Phật.

Đây là nói chúng ta đã mê rồi; sau khi mê bèn “dùng các vọng tưởng, vọng tưởng này này chẳng chân thật, cho nên có luân chuyển”. Ngày nay chúng ta lẫn lộn trong lục đạo luân hồi, hóa ra chính là vì một sự việc như thế này. Hiện tại vẫn còn đang tiếp tục không ngừng dùng vọng tưởng, lấy vọng tưởng làm chân

tâm. Quý vị xem, bình thường khi con người với con người gặp nhau thường hỏi: “Gần đây anh đang nghĩ gì, anh có kế hoạch gì?”. Chư Phật Bồ-tát nghe thấy thì toàn là vọng tưởng. Người giác ngộ khi gặp mặt sẽ hỏi quý vị: “Mấy ngày nay bạn đang khởi vọng tưởng gì thế?”. Toàn là vọng tưởng, thật nguy hại thay! Trong vọng tưởng có thiện có ác, vọng tưởng thiện thì còn tạm chấp nhận được, vọng tưởng ác thì quá sức đáng sợ! Khởi tâm thiện, tức là mang lại lợi ích cho chúng sanh, lợi ích cho xã hội, những vọng tưởng này là thiện. Nếu như là cầu tự tư tự lợi, thậm chí là tổn người lợi mình, thì vọng tưởng này là ác, vô cùng đáng sợ, quả báo thật không thể nghĩ bàn!

Tướng của thế gian là tướng gì? Đó chẳng qua chỉ là sự tương tục (nối tiếp nhau) của những vọng tưởng, nghiệp nhân và quả báo ấy của chúng sanh mà thôi. Nếu như quý vị thực sự nhìn thấu suốt được nó, thì sẽ thấy chẳng có ý nghĩa mảy may nào cả. Đời người còn nói đến ý nghĩa, giá trị gì nữa chứ! Tất cả rốt cuộc cũng hoàn không, làm gì có ý nghĩa, giá trị cơ chứ! Nếu như dùng Thường trụ chân tâm thì mới có ý nghĩa, cái đó mới thực sự có giá trị. Còn nếu dùng vọng tưởng, quý vị hãy thử nghĩ xem, lấy đâu ra ý nghĩa và giá trị! Người giác ngộ, người đã thức tỉnh, khi nhìn chúng sanh trên thế giới này liền thấy giống như người say rượu vậy, mê hoặc điên đảo, tự cho mình là đúng. Uống rượu say rồi, điên đảo, thế mà vẫn còn nói với mọi người rằng: “Tôi chưa say”. Họ cứ bảo rằng chưa say, quý vị nói xem có cách nào giúp được đây! Đông đảo chúng sanh ở ngay trước mắt chính là cái đáng vẽ như thế đó. Thế nhưng, chư Phật Bồ-tát quả thực đại từ đại bi, nhìn thấy chúng sanh mang dáng vẽ như vậy vẫn chẳng nở buông bỏ, vẫn tận tâm tận lực đến để giúp đỡ họ, đến để duy trì thế giới này.

Cho nên, đem đoạn văn này kết hợp với câu “Ba tâm không thể được”, “Các pháp do nhân duyên sanh” ở trong Kinh Kim Cang để xem xét, thì ý nghĩa sẽ càng thấu triệt hơn, càng rõ ràng hơn. Phật đã đem chân tướng của lục đạo luân hồi trong ba cõi, vì chúng ta mà nói ra trọn vẹn. Nếu chúng ta có thể thể hội được, có thể thấu rõ được, quý vị sẽ không còn lưu luyến đối với ba cõi sáu đường nữa, bởi quý vị đã nhìn thật rõ ràng rồi. Phàm những ai đối với ba cõi sáu đường mà vẫn còn tình cảm rất sâu đậm, vẫn còn lưu luyến, thì đó là chưa nhìn thấu, chưa biết được chân tướng sự thật.